

Flygtningenævnets præmisser

Nævnet stadfæstede i februar 2016 en afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger samt et medfølgende barn fra Eritrea. Indrejst i 2014.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk tigrinya og kristen fra Eritrea. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevenden til Eritrea frygter at blive fængslet eller slået ihjel af de eritreiske myndigheder, fordi hun er protestant. Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter, at de eritreiske myndigheder vil tvinge hende til at udføre nationaltjeneste. Ansøgeren har endelig henvist til, at man ikke kan leve i frihed i Eritrea. Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv oplyst, at hun er født i Addis Ababa i Etiopien, og at begge hendes forældre er fra Eritrea. Ansøgerens moder døde, da ansøgeren var lille, og ansøgeren har ikke mange informationer om hende. Ansøgeren voksede op hos sin fader. Ansøgeren levede et almindeligt liv i Etiopien, indtil krigen mellem Etiopien og Eritrea startede. I 2000 kom omkring 5-6 civilklædte personer fra de etiopiske myndigheder hjem til ansøgerens og hendes families bopæl, i hvilken forbindelse hun, hendes fader og de andre logerende blev deporteret til Eritrea. Ansøgeren forlod Eritrea efter en måned og rejste til Sudan, fordi hun ikke kunne finde sin fader, og fordi Eritrea ikke var et frit land. Efter 7 år i Sudan rejste ansøgeren til Libyen og videre til Europa. Ansøgeren rejste til Italien i 2008, hvor hun fik opholdstilladelse. Ansøgeren opholdt sig i Italien i fem år, hvorefter hun udrejste, fordi hun blev gravid, idet hun ikke ønskede, at hendes barn skulle vokse op i Italien, hvor det er hårdt at leve. Ansøgeren havde konflikter med privatpersoner i Italien, idet de gjorde tilnærmelser mod hende. Flygtningenævnet kan i det væsentligste lægge ansøgerens forklaring til grund. Den del af ansøgerens forklaring, der vedrører hendes henvendelse til de italienske myndigheder i anledning af de overgreb, hun oplyser at have været udsat for, kan ikke lægges til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren har forklaret udbyggende herom, idet hun til asylsamtalen den [...] 2015 har forklaret, at hun aldrig har tilkaldt politiet. Under nævnsbehandlingen har hun oplyst, at hun har rettet henvendelse til politiet, men at de ikke ønskede at gøre noget ved det. Flygtningenævnet har noteret sig, at Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at ansøgeren isoleret set må anses for omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, i forhold til Eritrea. Flygtningenævnet skal herefter tage stilling til, om ansøgeren kan henvises til at tage ophold i Italien, hvor hun har opnået subsidiær beskyttelse. Nævnet finder, at det i denne vurdering skal indgå, at det skal være muligt for ansøgeren at kunne indrejse og tage ophold i Italien og være beskyttet mod refoulement. Det skal endvidere være muligt for ansøgeren at indrejse og tage lovligt ophold i Italien, ligesom ansøgerens personlige integritet og sikkerhed skal være beskyttet. Der indgår i beskyttelsesbegrebet også et vist socialt og økonomisk element, idet ansøgeren i et omfang skal nyde helt basale rettigheder. Ved denne vurdering henvises blandt andet til Flygtningekonventionens kapitel II til V samt EXCOM Conclusion No. 58 – 1989, hvorefter et krav for kunne sende asylansøgere eller flygtninge tilbage til et land, hvori de har opnået beskyttelse, blandt andet er, at de der bliver ”treated in accordance with recognized basic human standards”. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i sagen Samsam Mohammed Hussein and others against the Netherlands and Italy, application no. 27725/10, i en dom fra 2. april 2013, i punkt 38 anført følgende generelle oplysninger om Italien: ”A person granted subsidiary protection will be provided with a residence permit with a validity of three years which can be renewed by the Territorial Commission that granted it. This permit can further be converted into a residence permit

for the purposes of work in Italy, provided this is requested before the expiry of the validity of the residence permit and provided the person concerned holds an identity document. A residence permit granted for subsidiary protection entitles the person concerned, *inter alia*, to a travel document for aliens, to work, to family reunion and to benefit from the general schemes for social assistance, health care, social housing and education under Italian domestic law". Flygtningenævnet finder, at ansøgeren på anses for at være beskyttet mod refoulement. Et flertal i Flygtningenævnet finder herefter, at Italien kan tjene som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 4. Flertallet finder efter baggrundsoplysningerne, at ansøgeren vil kunne opnå tilstrækkelig økonomisk og social beskyttelse i Italien, hvor hun inden indrejsen til Danmark havde opholdstilladelse efter at have opnået asyl og boet i Italien i fem år. Flertallet lægger således til grund, at ansøgeren og hendes barn vil kunne modtage basale sociale og økonomiske ydelser, herunder lægehjælp og bolig. Flertallet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren under sit hidtidige ophold i Italien har været i stand til i perioder at arbejde og skaffet sig et sted at bo. Flertallet lægger endvidere vægt på, at ansøgeren, som er en yngre kvinde, må anses for fortsat at være uden alvorlige sundhedsmæssige problemer, og at barnet efter det oplyste er sund og rask. Herefter finder flertallet, at ansøgeren kan henvises til på ny at tage ophold i Italien. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.

FN's Menneskerettighedskomiteé har i udtalelse dateret den 14. december 2018 udtalt kritik af nævnets afgørelse. Flygtningenævnet har den 3. januar 2018 besluttet ikke at genoptage sagen.

Flygtningenævnet udtalte:

"Da de danske myndigheder ikke er bekendt med klageren og hendes søns opholdssted, finder Flygtningenævnet ikke anledning til at genoptage behandlingen af sagen. Der kan herved henvises til principperne i udlændingelovens § 33, stk. 8, hvorefter en ansøgning om genoptagelse ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 7, hvorefter der "efter ansøgning" gives opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig i landet."